

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Daňkové a soudců JUDr. Zdeňka Pivoňky a JUDr. Václava Roučky v právní věci **žalobce Ing. F.M., zastoupeného Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem, se sídlem Plzeň, Šafaříkovy sady 5,** proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. února 2011, č.j. DSH/15378/10,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Magistrát města Plzně, odbor registru vozidel a řidičů (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení od Policie České republiky, s výjimkou přestupku ze dne 5.11.2007, kdy oznámení zaslala Městská policie hlavního města Prahy, provedl ing. F.M., (dále jen „*žalobci*“) v registru řidičů záznam bodů za přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“). Podle těchto oznámení se přestupků dopustil dne 7.11.2006, 6.5. a 15.11.2007, 18.3.2008, 11.11. a 25.11.2009 a 27.3.2010. Přes odečtení 4 bodů dne 28.3.2009, pakliže žalobci po dobu 12 po sobě jdoucích měsíců nebyla pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení, dosáhl žalobce v registru řidičů záznamu celkem 12 bodů.

Písemností ze dne 1.4.2010 správní orgán I. stupně oznámil žalobci, že dosáhl v registru řidičů 12 bodů, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení (č.j. MMP/057044/10).

Žalobce se bránil námitkami ze dne 12.4.2010. Uváděl, že si není vědom toho, že by dosáhl 12 bodů. Spornými učinil dva záznamy. Zaprvé ze dne 7.11.2006, kdy se měl dopustit přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona tím, že řídil vozidlo bez stanoveného osvětlení, a za tento přestupek mu byl zaznamenán 1 bod. Žalobce uváděl, že si není vědom toho, že by tento den spáchal jakýkoliv přestupek, ani si není vědom toho, že by za takový přestupek byl pravomocně uznán vinným v rámci blokového, příkazního či přestupkového řízení. Zadruhé ze dne 25.11.2009, kdy se měl dopustit přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. přestupkového zákona, a to tím, že za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, a za tento přestupek mu byly zaznamenány 3 body. Žalobce uváděl, že ten den se sice dopustil přestupku, který byl řešen v blokovém řízení - nepřípustně sjetá pneumatika (technický stav), za tento přestupek však nelze provést záznam bodů.

Po provedeném řízení a shromáždění podkladů rozhodl správní orgán I. stupně dne 15.10.2010 pod č.j. MMP/1756633/10 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) tak, že námitky proti provedení záznamu bodů zamítl a provedený záznam potvrdil. Rozhodnutí podrobně odůvodnil. Mimo jiné ke dvěma problematizovaným záznamům souhrnně konstatoval, že ke zjištění skutečného stavu věci jednak vyžádal u příslušných policejních orgánů pokutové bloky a jednak má k dispozici sdělení k podnětům k přezkumnému řízení podaných nejen žalobcem, ale rovněž správním orgánem I. stupně. Ze všech shromážděných důkazů je prokazatelné, že oba napadené přestupky žalobce spáchal a to takovým porušením ustanovení zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), jakým bylo příslušnými policejními orgány oznámeno. A protože se jednalo o přestupky zařazené do bodového hodnocení, byl mu za ně udělen příslušný počet bodů. Uzavřel, že všechny uvedené sankce za přestupky jsou pravomocné, obsahově souhlasí s evidencí a jejich bodové ohodnocení odpovídá jednotlivým přestupkům tak, jak je stanoveno v příloze zákona o silničním provozu. Na jejich základě dosáhl žalobce 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, proto námitka proti provedení záznamu bodů byla shledána jako nedůvodná.

V podaném odvolání žalobce setrval na své obraně a zpochybňoval přestupky ze dne 7.11.2006 a ze dne 25.11.2009. Podklady, ze kterých vycházel správní orgán I. stupně, označil za zcela nedostatečné a jednostranné zejména proto, že byly předkládány pouze policisty, kteří blokovou pokutu ukládali. Požadoval zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „*žalovaný*“) rozhodnutím ze dne 23. února 2011, č.j. DSH/15378/10 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), odvolání žalobce zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se podrobně vypořádal s odvolacími výtkami žalobce.

Včasnou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, prvoinstančního rozhodnutí a přiznání práva na náhradu nákladů řízení. Obě rozhodnutí označil za nezákonná a tudíž věcně nesprávná. Vyjádřil přesvědčení, že se správní orgán I. stupně i žalovaný nezabývali svědomitě a odpovědně všemi jeho argumenty s tím, že se žalovaný s nimi náležitě nevypořádal ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále formuloval tři žalobní body.

V prvním žalobním bodu žalobce namítal nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu a z toho vyvozený nesprávný právní závěr. Tvrdil, že si není vědom toho, že by dosáhl 12 bodů, a jako sporné označil záznamy bodů za údajné přestupky (již výše uvedené) ze dne 7.11.2006 a ze dne 25.11.2009. Přednesl, že nadále trvá na své dosavadní argumentaci před správními orgány obou stupňů a argumenty považuje za věcně správné. Správní orgány obou stupňů ji však chybně za správnou nepovažovaly. K prvnímu přestupku blíže uvedl, že tuto blokovou pokutu žalobce nikdy nepodepsal a nikdy s ní ani nesouhlasil. Z tohoto důvodu tedy není možné, aby mu dne 7.11.2006 byla tato bloková pokuta uložena. S uložením blokové pokuty musí dotčený obviněný vždy souhlasit, kdy v opačném případě nelze blokovou pokutu uložit, resp. je nutné věc projednat v rámci přestupkového řízení. Tak se tomu však v daném případě nestalo. Z formálně procesního hlediska rozhodnutí o uložení blokové pokuty nemohlo ani nikdy nabýt právní moci, neboť bylo od samého počátku zcela nicotné a navíc se s ním nikdy předtím žalobce neseznámil (neobdržel jej). Tyto skutečnosti nebyly vyvráceny, nevyvrací je žádná listina založená ve správním spisu. Závěry správních orgánů jsou nutně nesprávné, mylné a nepřezkoumatelné. Ke druhému přestupku žalobce konstatoval, že nepodepsal žádný blok s právní kvalifikací v něm uvedenou a tak se dostatečně s obsahem pokuty neseznámil. Pokuta ze dne 25.11.2009 byla uložena neplatně. Dle napadeného rozhodnutí ze spisového materiálu údajně vyplývá, že dne 25.11.2009 v 08:45 hod. v Plzni na ulici Jateční za jízdy držel hovorové zařízení a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku. S takovýmto zjištěním nelze souhlasit. Pokutový blok pouze vypovídá o tom, že se na tomto místě nacházel a byl s ním projednán přestupek. Dle správních orgánů obou stupňů s přestupkem souhlasil a blokovou pokutu na místě zaplatil a svůj souhlas s přestupkem vyjádřil na dílu „A“ pokutových bloků. Toto odůvodnění je zcela mylné. Žalobce s přestupkem souhlasil a blokovou pokutu na místě zaplatil, avšak souhlasil a zaplatil blokovou pokutu za úplně jiný přestupek. Policista vypsál pokutové bloky po velmi emotivním rozhovoru a žalobce je na místě podepsal. Podepsal však souhlas, že přebírá blok „B“. Tento podpis v žádném případě nelze zaměňovat za souhlas s uložením blokové pokuty (viz text pokutových bloků). Uprostřed pokutových bloků bylo pouze uvedeno místo a čas přestupku. Nic jiného zde nebylo uvedeno, resp. vlastní popis skutku s právní kvalifikací a jednoznačným určením čeho se žalobce dopustil, zde nebylo napsáno. Vzhledem k vlastnímu průběhu projednávání přestupku (bylo velmi emotivní) se lze domnívat, že právní kvalifikaci a ostatní popis skutku byl dopsán na blok až později (což nebylo před správním orgánem I. stupně ani před žalovaným vyvráceno). Závěr správních orgánů, že z přiloženého pokutového bloku vyplývá, že žalobce byl srozuměn s tím, že pokuta je uložena za držení hovorového zařízení, je tedy nesprávný. Z údajů v pokutovém bloku lze dovozovat pouze skutečnost, že žalobce převzal díl „B“, souhlasil s výší uložené sankce, nelze však zcela souhlasit s tvrzením, že žalobce souhlasil s právní kvalifikací přestupku.

Ve druhém žalobním bodu žalovanému vytýkal neprovedení navrhnutých důkazů. Žalobní bod zdůvodnil tím, že důkazem potvrzujícím tvrzení žalobce je osoba jeho syna

K.M., který jel s žalobcem ve vozidle jako spolujezdec a byl přítomen celému projednávání přestupku. Navržený výslech této osoby jako svědka správní orgány obou stupňů neprovedly a výslechem K.M. se vůbec nezabývaly. Tím porušily povinnost úplně zjistit skutkový stav věci, což mělo za následek učinění nesprávných skutkových zjištění a vyvození nesprávného právního názoru. Rozhodnutí žalovaného bylo nečekané a nepředvídatelné. Popsaným postupem bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivé správní řízení.

Ve třetím žalobním bodu namítal nesprávné právní posouzení věci správními orgány obou stupňů. S odvoláním na právní názory prezentované v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 39/2010-76 žalobce tvrdil, že podklady, které jsou obsaženy ve spisovém materiálu a ze kterých správní orgány vycházely, jsou zcela nedostatečné a jednostranné a to zejména z toho důvodu, že to byly pouze podklady předložené policisty, kteří ukládali blokovou pokutu. Ve správním spise pak nejsou doložena taková rozhodnutí, na základě kterých by bylo zcela nepochybné, že žalobci již mělo být uděleno 12 bodů. Zejména pak nebylo žádným způsobem prokázáno, že žalobce souhlasil s právní kvalifikací skutku v souvislosti s blokovou pokutou ze dne 7.11.2006 a ze dne 25.11.2009. Takovému tvrzení odpovídá i fakt, že na pokutovém bloku č. G 2813259, na pokutovém bloku č. G 2813260 a na pokutovém bloku č. G 2813261, série BG/2002, není uvedena žádná právní kvalifikace skutku. Je tedy zřejmé, že žalobce nikdy ani nesouhlasil s tím, že by přestupky dle daných blokových pokut spáchal. Ve správním spise pak není hmatatelný důkaz, který by potvrzoval, že žalobce s uložením blokových pokut souhlasil. Za takovéto neexistující přestupky žalobci tedy nemohly být nikdy uděleny žádné body.

Za důkazy na podporu svých tvrzení označil žalobce v žalobě prvoinstanční rozhodnutí, napadené rozhodnutí, spis správního orgánu I. stupně a svůj výslech.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 22.7.2011 označil žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. Předdeslal, že žalobce prakticky opakuje námitky, které uváděl již ve svém odvolání; proto odkázal na napadené rozhodnutí, na jehož obsahu nadále trvá. Dále se vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům.

K výtce vztahující se k blokové pokutě ze dne 7.11.2006 připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.10.2010, č.j. 1 As 16/2010-105, a v něm uvedené právní názory na povahu a předmět řízení o námitkách proti záznamu bodů. Vdaném případě správní orgán I. stupně zapsal žalobci body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 13.11.2006 za to, že neměl na vozidle rozsvíceno předepsané osvětlení - 1 bod. Vzhledem k podaným námitkám si k vyloučení pochybností o uložení pokuty v blokovém řízení vyžádal kopii pokutového bloku, resp. v daném případě bloků. Z nich opětovně vyplývá, že žalobce neměl na vozidle rozsvíceno předepsané osvětlení. Správní orgán I. stupně tak měl způsobilý podklad pro zápis bodů, přičemž samotným přestupkem se již v rámci řízení o námitkách nemohl zabývat, neboť k tomuto nebyl ani věcně ani místně příslušný. Pokutový blok je přitom nutné považovat za rozhodnutí správního orgánu, tedy za veřejnou listinu, pro kterou platí presumpce správnosti, není-li prokázán opak. Je-li pokutový blok veřejnou listinou, nelze také než presumovat, že i proces předcházející vydání rozhodnutí v blokovém řízení byl v souladu se zákonem (tedy mimo jiné i to, že žalobce s přestupkem a uložením blokové pokuty souhlasil). Žalovaný rovněž uvedl, že požadavky na pokutový blok

vyplývají z ust. § 84 a 85 přestupkového zákona. Že by pokutový blok musel být podepsán pachatelem přestupku a že by se jakkoliv oznamoval či dokonce doručoval, z těchto ustanovení nevyplývá. Z uvedených důvodů nelze pokutové bloky ze dne 7.11.2006 považovat za nicotná rozhodnutí a vzhledem k zásadě „presumpce správnosti rozhodnutí správního orgánu“ je považuje žalovaný i za zákonné a správné.

I u zápisu bodů za přestupek ze dne 25.11.2009 vycházel správní orgán I. stupně z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Z oznámení vyplývá, že se žalobce dopustil přestupku tím, že za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové zařízení. Za přestupek zaznamenal 3 body. Vzhledem k vzneseným námitkám proti záznamu bodů si správní orgán I. stupně vyžádal pokutový blok. Z bloku opět vyplývá, že se žalobce dopustil přestupku tím, že držel hovorové zařízení. I pokud žalovaný nebude přihlížet k údajům, které byly na pokutový blok zapsány jinou propisovací tužkou, jsou z tohoto pokutového bloku zcela jednoznačně všechny relevantní údaje (kdo, kdy a jakého přestupku se dopustil). Obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti a tedy není důvod se domnívat, že by se jednalo o nicotné rozhodnutí. Také v tomto případě je třeba aplikovat zásadu „presumpce správnosti správního rozhodnutí“.

Žalovaný shrnul, že vdaném případě byly správnímu orgánu I. stupně předloženy pokutové bloky k přestupkům ze dne 7.11.2006 a ze dne 25.11.2009, ze kterých jednoznačně vyplývá, jakých přestupků se žalobce dopustil. Tato rozhodnutí v blokovém řízení nebyla zákonem předpokládaným způsobem zrušena, a tedy jsou pro správní orgán I. stupně jakož i pro žalovaného a žalobce závazná.

K výtce o neprovedení navržených důkazů předně uvedl, že s návrhem na výslech svědka se v napadeném rozhodnutí vypořádal. Svědek K.M. měl vypovídat právě k přestupku žalobce, přičemž řízení o přestupku bylo již pravomocně ukončeno vydáním rozhodnutí (pokutového bloku). Výslech tohoto svědka je tak v řízení o námitkách proti záznamu bodů zcela bezpředmětný. Žalovaný rozhodoval podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), tedy zákonem předpokládaným způsobem. Vzhledem k tomu, že neshledal pochybení správního orgánu I. stupně, prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. To, že žalobce s rozhodnutím nesouhlasil, pak nelze považovat za nečekané a nepředvídatelné rozhodnutí, a tedy ani za porušení práv žalobce na spravedlivý proces. Aplikovaná ustanovení (zejména zákona o silničním provozu), v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. již výše citovaným rozsudkem 1As 16/2010-105) nepřipouští jiný výklad, a tedy žalovaný ani nemohl postupovat jinak.

K poslednímu žalobnímu bodu žalovaný předně uvedl, že je mu rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 39/2010-76 ze dne 24.8.2010 znám. Z tohoto rozsudku vyplývá, že dostatečným podkladem pro rozhodnutí správního orgánu není ani oznámení ani úřední záznam o přestupku a že správní orgán má prokázat spáchání přestupku dalšími podklady, např. pokutovým blokem. Souhlasí s tím, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nejsou spolehlivým podkladem pro záznam bodů, pokud o takovémto podkladu vzniknou pochybnosti, a to například na základě podaných námitek proti záznamu bodů. Právě z tohoto důvodu a v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu si správní orgán I. stupně vyžádal kopie pokutových bloků, které obsah oznámení o uložení pokuty v blokovém

řízení potvrzují. Pokutové bloky jsou přitom považovány za pravomocné rozhodnutí. V daném případě tak již nevznikají pochybnosti o tom, že se žalobce namítaných přestupků dopustil.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a napadené výroky rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (čl. 53) i žalovaného (čl. 48).

První žalobní bod není důvodný.

Oba dva žalobcem zpochybňované přestupky, za které mu byly zaznamenány body v registru řidičů, byly projednány v blokovém řízení.

Blokové řízení je v přestupkovém zákoně upraveno v ust. § 84 až § 86. Nejvyšší správní soud k této formě řízení uvedl v rozsudku ze dne 24.8.2010, č.j. 5 As 39/2010-76 (publikováno ve Sb.NSS č.12/2010), jehož se žalobce dovolával, že „*Blokové řízení je rovněž řízení o přestupku, představuje tradiční speciální formu řízení v oblasti správního trestání. Umožňuje rychle vyřídit přestupky ve zkráceném řízení, a to méně formálním způsobem než tam, kde se postupuje podle obecných ustanoveních zákona o přestupcích. Uložení pokuty v blokovém řízení má tedy povahu správního rozhodnutí. Lze-li pokutu uložit na místě, lze rovněž dovodit, že přestupek lze zpravidla projednat tehdy, byl-li pachatel při svém jednání na místě přistižen. Jednou z podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení je skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je ochotna pokutu zaplatit. Další podmínkou, jež musí být kumulativně s první podmínkou splněna pak je, že přestupek je spolehlivě zjištěn. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, nelze přestupek projednat v blokovém řízení. Otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku, je pak nutno dokazovat ve standardně vedeném přestupkovém řízení, které končí vydáním rozhodnutí o přestupku, které je rozhodnutím dle § 65 s. ř. s. a lze jej po vyčerpání opravných prostředků napadnout žalobou ve správním soudnictví.*“ Přestupek tedy lze projednat v blokovém řízení, jen jsou-li splněny předpoklady uvedené v ust. § 84 odst. 1 a 4 přestupkového zákona. V blokovém řízení mohou projednávat přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 přestupkového zákona též orgány policie (§ 86 písm. a) přestupkového zákona). Výsledkem blokového řízení je uložení pokuty pachateli. Uložení pokuty v blokovém řízení je řízení o přestupku skončeno a proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat (§ 84 odst. 2 téhož zákona). Věc je tudíž pravomocně rozhodnuta. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani okolnost, že pachatel přestupku nemůže zaplatit pokutu na místě (což se v daném případě nestalo). V takovém případě přestupkový zákon v § 85 odst. 3 stanoví, že se pachateli vydá blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí. Změnu nebo zrušení rozhodnutí z blokového řízení lze dosáhnout pouze v přezkumném řízení nebo v obnově řízení. Jen pro úplnost soud uvádí, že judikatura

správních soudů se ustálila na právním závěru, že přestupky, které byly projednány v blokovém řízení, přitom obviněný s projednáním přestupku v blokovém řízení souhlasil, nelze ve správním soudnictví přezkoumávat z důvodu nepřipustnosti žaloby dle § 68 písm. a) s.ř.s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.12.2004, č.j. 6 As 49/2003-46 - všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná na www.nssoud.cz).

Podle zákona o silničním provozu v rozhodném znění řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, který spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů (§ 123b odst.1). Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení (§ 123b odst.2 písm. a). Oznámení příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručí policie nebo obecní policie, jde-li o oznámení uvedené v odstavci 2 písm. a), a to do 3 pracovních dnů ode dne uložení pokuty v blokovém řízení (§ 123b odst. 3 písm. a). Oznámení se považuje za doručené dnem, kdy je příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností obdrží. Podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno. Podle § 123f odst. 1 téhož zákona nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Podle odst. 3 stejného ustanovení shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Z předestřené právní úpravy vyplývá, že záznam bodů do bodového hodnocení řidiče je ve své podstatě administrativním, resp. evidenčním úkonem správního orgánu. Pro případ, že byl řidič sankcionován za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 přestupkového zákona pokutou v blokovém řízení, označuje explicitně zákon za podklad způsobilý pro provedení záznamu bodů oznámení policie o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení.

V souzeném případě byl záznam bodů do registru řidičů proveden v obou sporných případech právě na základě takových oznámení. Jejich kopie jsou součástí správních spisů. "

V prvním případě se jednalo o oznámení Policie ČR, Obvodního ředitelství Praha IV, oddělení hlídkové služby Praha IV, ze dne 13.11.2006 adresované správnímu orgánu I. stupně a doručené mu 14.11. téhož roku. V oznámení je uvedeno, že žalobce, identifikovaný jménem, příjmením, datem a místem narození a trvalým pobytem, dne 7.11.2006 v 15:10 hod v Praze 4, v ulici U Kunratického lesa, č.p. 1384 při řízení osobního motorového vozidla registrační značky X, tovární značky FORD MONDEO, řídil motorové vozidlo bez stanoveného osvětlení - jízda ve dne. Tím porušil § 32 odst. 1 zákona o silničním provozu a

dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona. Za uvedené jednání mu byla udělena bloková pokuta ve výši 500 Kč. Zároveň oznámení obsahuje čísla pokutových bloků : BG2002 G2813258-G2813262 100,-.

Ve druhém případě se jednalo o oznámení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Západočeského kraje, odboru služby dopravní policie, ze dne 25.11.2009 adresované správnímu orgánu I. stupně a doručené mu 30.11. téhož roku. V oznámení je uvedeno, že žalobce, identifikovaný jménem, příjmením, datem a místem narození a trvalým pobytem, dne 25.11.2009 v 08:45 hod v Plzni, v ulici Jateční, při řízení osobního automobilu registrační značky X, tovární značky ŠKODA OCTAVIA za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Tím porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 přestupkového zákona. Za uvedené jednání mu byla dne 25.11.2009 v 08:45 hod udělena bloková pokuta ve výši 1000 Kč. Zároveň oznámení obsahuje číslo pokutového bloku: UH/2008 205694 1000,-.

Protože správní orgán I. stupně obdržel zákonem stanovenou listinu od orgánu oprávněného k jejímu zaslání a obě oznámení obsahovala údaje potřebné k provedení záznamu do registru řidičů, postupoval v souladu se zákonem, když na jejich základě zaznamenal žalobci v registru řidičů příslušný počet bodů, odpovídající těmto přestupkům podle přílohy zákona o silničním provozu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.8.2010, č.j. 5 As 39/2010-76, mimo jiné vyslovil právní větu: „*Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.*“ (publikován ve Sb.NSS č. 2145/2010). S tímto právním názorem se zdejší soud zcela ztotožňuje. Současně je však přesvědčen, že jej bezezbytku v přezkoumávaném případě respektovaly i správní orgány obou stupňů.

Pakliže žalobce v podaných námitkách zpochybnil záznamy shora uvedených dvou přestupků, požádal správní orgán I. stupně výše uvedené policejní orgány o zaslání v oznámení uvedených pokutových bloků. Kopie všech pokutových bloků jsou součástí správních spisů.

Na pokutovém bloku č. G-2813258 série BG/2002 (přestupek ze dne 7.11.2006) je uvedeno jméno, příjmení, datum narození, adresa žalobce, registrační značka žalobcem řízeného osobního automobilu, místo a čas spáchání přestupku, slovní i paragrafová (dle zákona o silničním provozu i přestupkového zákona) specifikace spáchaného přestupku a celková výše uložené pokuty. Tyto údaje jsou zcela totožné s obsahově stejnými údaji

v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 13.11.2006. Krom toho na zadní straně pokutového bloku č. G-2813258 série BG/2002 je poznamenáno číslo občanského průkazu X. Zcela shodné údaje jako na pokutovém bloku č. G-2813258 série BG/2002 jsou uvedeny i na pokutovém bloku č. G-2813262 stejné série. Na zbývajících třech blocích č. G-2813259, G-2813260 a G-2813261 není uvedena slovní a paragrafová specifikace přestupku.

Na úředně ověřené kopii pokutového bloku H 0205694 (přestupek ze dne 25.11.2009) je uvedeno jméno, příjmení, datum narození, koncovka rodného čísla za lomítkem a adresa žalobce, číslo občanského průkazu, řidičského průkazu, registrační značka žalobcem řízeného osobního automobilu, místo a čas spáchání přestupku, slovní i paragrafová (dle zákona o silničním provozu i přestupkového zákona) specifikace spáchaného přestupku a výše uložené pokuty. V části pokutového bloku vyhrazené pro potvrzení převzetí jeho dílu „B“ u slov „podpis přestupce“ je přičiněn nečitelný podpis (v žalobě žalobce uvádí, že pokutový blok podepsal on). I v tomto případě jsou údaje zcela totožné s obsahově shodnými údaji v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 25.11.2009.

Součástí správního spisu jsou dále výsledky dotazů z 22. a 28.4.2010 na centrální registr obyvatel a na centrální registr vozidel a řidičů opatřených Policií ČR, Obvodním ředitelstvím Praha IV a zaslaných správnímu orgánu I. stupně spolu s pokutovými bloky. Těmito listinnými důkazy je osvědčeno, že žalobce měl občanský průkaz číslo X v užívání v době od 10.9.2003 do 29.5.2007 a následně byl skartován a že občanský průkaz číslo X mu byl vydán 29.5.2007 a platí dosud, že rodné číslo za lomítkem je totožné s údajem uvedeným na pokutovém bloku ze dne 25.11.2009, že má bydliště v X, že registrační značka X byla přidělena vozidlu tovární značky FORD MONDEO provozovanému od roku 2001, že 12.10.2005 došlo k dopravní nehodě tohoto vozidla řidičem rodného čísla, jež je rodným číslem žalobce, že od roku 2009 má uvedené vozidlo jinou registrační značku a že dne 2.7.2007 byl žalobci vydán řidičský průkaz č. EC 728 350.

Ve správním spisu jsou založena dvě sdělení o prošetření žalobcových podnětů k zahájení přezkumného řízení adresovaná žalobci. V prvním ze dne 12.5.2010 Krajské ředitelství Policie hlavního města Prahy sdělilo, že rozhodnutí vydané v blokovém řízení dne 7.11.2006 je ze zákona pravomocné. Nelze jej změnit nebo zrušit, neboť usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejpozději do 1 roku od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí a po uplynutí lhůty právo na přezkum rozhodnutí zaniká. Ve druhém sdělení ze 17.5.2010 Policejní prezidium České republiky žalobci oznámilo, že provedeným šetřením nebyly ohledně blokové pokuty uložené dne 25.11.2009 zjištěny důvody k postupu ve smyslu ust. § 95 odst. 1 správního řádu. Z přiloženého pokutového bloku žalobcem podepsaného vyplývá, že je zde mimo jiné uvedena čitelná slovní citace přestupku, „držení hovorového zařízení“. Je tedy zjevné, že žalobce byl při podepisování pokutového bloku série UH/2008 č. H 0205694 srozuměn o tom, za jaký přestupek je mu bloková pokuta ukládána. Se stejným výsledkem skončil i podnět správního orgánu I. stupně k zahájení přezkumného řízení rozhodnutí vydaných v blokovém řízení dne 7.11.2006 a 25.11.2009.

Nejvyšší správní soud opakovaně a konstantně judikuje, že „Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje

způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“ Takový právní názor vyslovil např. v rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44, v rozsudku ze dne 24.8.2010, č.j. 5 As 39/2010-76, či v rozsudku ze dne 13.10.2010, č.j. 1As 16/2010-105.

Ze shora uvedeného vyplývá, že údaje obsažené v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení zcela korespondovaly s údaji nacházejícími se v pokutových blocích, tedy byla vyloučena jakákoliv případná zřejmá nesprávnost při vyhotovení oznámení. Navíc v průběhu řízení shromážděné listinné důkazy původem ze správních evidencí, které žalobce nezpochybňuje, prokazují, že to byl žalobce, s kým policie vedla blokové řízení za spáchaný přestupek a komu uložila blokovou pokutu. Na pokutových blocích je v obou případech vyznačeno, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena; pokutové bloky tudíž splňují obsahové náležitosti předepsané § 85 odst. 4 věta druhá přestupkového zákona. Námitku žalobce, že na pokutovém bloku H 0205694 ze dne 25.11.2009 došlo k uvedení nepravdivých údajů, považoval soud za účelovou. Z jeho barevné kopie je sice zřejmé, že při vypisování byly použity psací prostředky dvou barev (modré a černé), což by mohlo podporovat žalobcovu verzi o doplnění určitých údajů do pokutového bloku. Nelze však přehlédnout, že ze všech výše konstatovaných údajů je odlišnou barvou vepsáno toliko ustanovení zákona o silničním provozu, konkrétně „§ 7/1c zč. 361/200 Sb.“. Jinak celý pokutový blok, včetně doby, místa, slovního popisu přestupkového jednání, jeho kvalifikace podle přestupkového zákona a podpisu žalobce, je vyplněn totožným psacím prostředkem modré barvy. Absence podpisu žalobce na pokutovém bloku ze dne 7.11.2006 je právně nevýznamná, protože podpis přestupce přestupkový zákon ve výčtu obligatorních náležitostí rozhodnutí vydaného v blokovém řízení nestanoví. Bez právního významu je naopak jeho podpis na pokutovém bloku ze dne 25.11.2009, pakliže žalobce sám tvrdí, že blokovou pokutu toho dne na místě zaplatil.

Jak bylo výše konstatováno, uložení pokuty v blokovém řízení má povahu správního rozhodnutí a o přestupku je jejím uložení pravomocně rozhodnuto. Oba pokutové bloky obsahují zákonem stanovené náležitosti a byly vydány kompetentními správními orgány. Žalobce se proto mýlí, tvrdí-li, že jde o rozhodnutí nicotná. Pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány (§ 73 odst.2 správního řádu). Rozhodnutí o obou přestupcích přes iniciativu žalobce i správního orgánu nebyla v přezkumném řízení zrušena či změněna. Názor žalobce, že jím tvrzené skutečnosti, kterými zpochybňoval spáchaní obou přestupků, potažmo správnost záznamů, nebyly správními orgány vyvráceny, je tudíž zcela nesprávný.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, „...že považuje přestupky odvolatele ze dne 7.11.2006 a ze dne 25.11.2009 (jiné přestupky a ani záznamy

bodů odvolatel nenapadal) včetně jejich právní kvalifikace a záznamu bodů za tyto přestupky za spolehlivě prokázané, a to na základě pravomocných rozhodnutí Policie České republiky, kterými jsou pokutové bloky. Odvolací správní orgán je tak toho názoru, že odvolateli byly body v registru řidičů zaznamenány v souladu se zákonem, zcela správně a že odvolatel tedy dosáhl celkového počtu 12 bodů.“, a soud jej považuje za závěr zákonný. Ztotožňuje se s argumentací žalovaného i potud, že „...pokutový blok, který obsahuje předepsané náležitosti a je srozumitelný z toho hlediska, jakého jednání se měl řidič dopustit, považuje za pravomocné rozhodnutí (a tedy za závazné pro ostatní orgány veřejné moci) a rovněž za způsobilý podklad k záznamu bodů v registru řidičů. Udělení souhlasu s projednáním věci v blokovém řízení pak odvolací správní orgán dovozuje ze samotného bloku, neboť pokud by podmínka souhlasu obviněného nebyla splněna, Policie České republiky by blokovou pokutu nemohla uložit a musela by věc postoupit příslušnému správnímu orgánu. Správní orgánu I. stupně ani odvolacímu správnímu orgánu pak nepřísluší přezkoumávat zákonnost nebo správnost rozhodnutí v blokovém řízení, neboť toto rozhodnutí vydal jiný správní orgán, který je k tomu příslušný, a toto rozhodnutí je nutné považovat za pravomocné.“

Žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně v posuzovaném případě postupovali tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2, tedy tak, jak ukládá § 3 správního řádu. Ze skutkových zjištění pak vyvodili správný právní závěr.

Jako důvodný soud neshledal ani druhý žalobní bod.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „Dále odvolatel ve svém odvolání namítá, že jeho tvrzení prokazuje jeho syn K.M., který jel s odvolatelem ve vozidle jako spolujezdec. Správní orgán I. stupně se však výsledkem svědka nezabýval. K tomuto je třeba uvést, že předmětem řízení o námitkách proti záznamu bodů není prokazování jednotlivých přestupků. Správní orgán I. stupně přitom vycházel při záznamu bodů z pravomocného rozhodnutí (pokutového bloku). Správní orgán I. stupně nebyl oprávněn posuzovat přestupek jako takový, ale zkoumal pouze to, zda je zde podklad (rozhodnutí), který je způsobilým k záznamu bodů. Takovýmto podkladem pokutový blok je.“ (strana 8, 3. a 4. odstavec shora).

Není tudíž předně správné tvrzení žalobce, že se žalovaný výsledkem K.M. vůbec nezabýval. Pakliže žalobce svého syna K.M. označil jako osobu, která s ním jela jako spolujezdec ve vozidle dne 25.11.2009 a byla přítomna celému projednání přestupku, tudíž jako svědka ve věci spáchání přestupku, a pakliže správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy, nikoliv správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, žalovaný ani správní orgán I. stupně nemohli porušit povinnost úplně zjistit skutkový stav věci, když výsledek svědka neprovedli. Skutečnosti, o nichž by měl podle žalobce vypovídat, by byly pro řízení o námitkách zcela bez právního nevýznamu a výsledek svědka tudíž nadbytečný. Proto ani v této souvislosti uplatněná výtky žalobce, že rozhodnutí žalovaného bylo nečekané a nepředvídatelné, a z toho důvodu bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, nemohla mít naději na úspěch.

Rovněž poslední žalobní bod je neopodstatněný, jak vyplývá již z podrobné argumentace soudu k první žalobní výtce.

Proto jen stručně shrnuje, že po zpochybnění záznamu bodů v registru řidičů u přestupků ze 7.11.2006 a 25.11.2009 žalobcem v námitkách správní orgán I. stupně vyžádal odpovídající kopie pokutových bloků, které byly podkladem pro zpracování oznámení. Opatřil i další, výše specifikované podklady. Údaje v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení zcela korespondovaly s údaji nacházejícími se v pokutových blocích a jejich správnost osvědčovaly i všechny další důkazní prostředky. Pokutové bloky obsahující zákonem stanovené náležitosti a vydané kompetentními správními orgány jsou správními rozhodnutími sui generis. Správní orgány obou stupňů byly povinny na tato rozhodnutí nahlížet jako na správná a zákonná tím spíše, že prokazatelně nebyla v přezkumném řízení zrušena či změněna. Na rozdíl od žalobcem zmiňovaného případu řešeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 39/2010-76, se mu podle přesvědčení soudu dostalo možnosti dostatečné obrany a to zejména stejnými důkazními prostředky, které naznačoval Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku, t.j. pokutovými bloky. Že obrana nebyla úspěšná, je věcí jinou. Pochybnosti o tom, zda se žalobce obou přestupků dopustil, a o správnosti záznamů bodů v registru řidičů však byly zcela vyvráceny. Bez významu je pak žalobcův poukaz na fakt, že na třech pokutových blocích (prostřední čísla) ze dne 7.11.2006 není uvedena žádná právní kvalifikace skutku, což má prokazovat jeho nesouhlas s posouzením skutku. Na uloženou pokutu v celkové výši 500 Kč bylo vydáno pět pokutových bloků po 100 Kč série BG/2002 číselně po sobě jdoucích. Všechny údaje jsou vyplněny na prvním a posledním pokutovém bloku. Že zbývající tři kusy jsou pokutou za stejný přestupek, dokumentuje jméno, příjmení a datum narození žalobce, datum a celková výše pokuty a podpis osoby, která pokutu uložila. Jen na okraj soud poznamenává, že tato námitka zcela vybočuje z do té doby konstantní obrany žalobce, že si není vědom toho, že by dne 7.11.2006 jakýkoliv přestupek spáchal a že by za přestupek byl uznán vinným. S přihlédnutím k tomu, co je předmětem řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů, soud nemůže sdílet názor žalobce, že podklady, ze kterých vycházely správní orgány, jsou nedostatečné. Jelikož blokové řízení vedli s žalobcem policisté, nemůže být úspěšná ani výtká o jednostrannosti podkladů ve spisovém materiálu z toho důvodu, že to byly pouze podklady předložené policisty. Pokud snad v této souvislosti měl na mysli výslech syna jako svědka, šlo by o důkaz v tomto řízení absolutně nevýznamný.

Za tohoto skutkového stavu věci, když žalobce zbývající záznamy bodů nezpochybňoval, dovodily správní orgány obou stupňů zcela legální právní závěr: všechny sankce za přestupky jsou pravomocné, obsahově souhlasí s evidencí a jejich bodové ohodnocení odpovídá jednotlivým přestupkům tk, jak je stanoveno v příloze k zákonu o silničním provozu. Námitky proti provedení záznamů jsou nedůvodné a žalobce dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče.

Soud neprovedl v žalobě žalobcem navrhované důkazy. Prvoinstanční rozhodnutí a napadené rozhodnutí jsou předmětem přezkumu a proto důkaz jimi je pojmově vyloučen. Návrh provést důkaz spisem správního orgánu I. stupně je nekonkrétní (důkaz nelze provést spisem ale jeho jednotlivými listinami) a výslech žalobce by byl důkazem za stávajícího skutkového stavu zcela nadbytečným.

Po provedeném řízení soud dospěl k jednoznačnému závěru, že obsah správního spisu i napadené rozhodnutí vyvracejí správnost tvrzení žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, o tom, že se správní orgány obou stupňů nezabývaly svědomitě a odpovědně všemi jeho argumenty a že se žalovaný s těmito argumenty v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně nevypořádal. Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102, § 106 odst. 2 s.ř.s.).

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující pouze proti rozhodnutí o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.).

Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. prosince 2011

JUDr. Jana Daňková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová